

KESKI-POHJANMAAN
Kamari
ORKESTERI

KONSERTTI / KONSERT

pe / fre 16.4.2021 klo / kl. 19.00
Snellman-sali / Snellmanssalen

KOKKOLA-KVARTETTI / -KVARTETTEN;

Reetta Kataja, viulu / violin, **Reijo Tunkkari**, viulu / violin,
Hanna Pakkala, alttoviulu / altviolin, **Lauri Pulakka**, sello / cello

Konsertti esitetään myös suoratoistona /
Konserten direktsänds även:
www.kamariorkesteri.fi

JOSEPH HAYDN (1732—1809)

Jousikvartetto /

Stråkkvartett op. 20/4 D

- Allegro di molto
- Un poco Adagio e affettuoso
- Allegretto alla zingarese
- Presto scherzando

PEHR HENRIK NORDGREN (1944—2008)

Jousikvartetto nro 7 /

Stråkkvartett nr 7 (1992)

MAURICE RAVEL (1875—1937)

Jousikvartetto / Stråkkvartett F

- Allegro moderato – très doux
- Assez vif – très rythmé
- Très lent
- Vif et agité

Joseph Haydn: Jousikvartetto opus 20/4 D-duuri

Joseph Haydn on klassismin aikakauden merkittävimpiä säveltäjiä, jo omana aikanaan maineikas kaikkialla länsimaisen kulttuurin piirissä. Hänen elämänkaarensa on poikkeuksellinen. Siinä toteutuu ihanteellisella tavalla valistuksen ajan idea lahjakkuuden ja menestyksen kuulumisesta kaikille, syntyperään katsomatta – pienen itävaltalaiskylän kärehtelijän pojasta leivottiin vanhoilla päivillään Oxfordin yliopiston kunniatohtori, jonka säveltäjämaine oli suuri kautta koko Euroopan.

Vaikka Haydn ei ole säveltänyt musiikin historian ensimmäistä jousikvartettoa, hänen merkityksensä sen kehitykselle on ratkaiseva. Hän osoitti kvartettoillaan ensimmäisenä neljän jousisoittimen yhdistämisessä piilevän potentiaalisen energian, joka toteuttaa kamarimusiikin idean puhtaimmillaan. Haydnin elämä ulottui myöhäisbarokin aikakaudesta romantiikan kynnykselle. Musiikissa samana aikana tapahtuneet suuret muutokset suodattuivat hänen tuotantoonsa, joka perusilmeeltään säilyi kuitenkin aina klassisena, niin sanan tyylihistoriallisessa kuin tyyliuunnista riippumattomana esikuvallisuutta tarkoittavassa merkityksessä.

Haydn sävelsi kaikkiaan 68 jousikvartettoa. Niissä hänen tyyliensä kehittyi ensimmäisen viulun hallitsemista, barokin kenraalibassoajattelua heijastelevista varhaiskvartetoista myöhäiskvartettojen aidon kamarimusiikilliseksi neljän äänen vuoropuheluksi. Eriyksen tärkeällä sijalla tässä kehityksessä ovat opuksen 20 kuusi jousikvartettoa. Haydn sävelsi ne vuonna 1772 intensiivisen, neljän vuotta kestäneen periodin päätteeksi, jonka aikana syntyi kaikkiaan kahdeksantoista jousikvartettoa. Opuksen 20 kvartetot levisivät käsikirjoituskopioina hyvin nopeasti eri puolille Eurooppaa. Ensimmäinen painettu versio kvartetoista ilmestyi Pariisissa jo vuonna 1774, mutta säveltäjä ei millään tavoin osallistunut sen julkaisemiseen. Vasta vuonna 1802 wieniläinen kustantaja Artaria julkaisi Haydnin tarkistaman laitoksen. Vuotta aiemmin oli ilmestynyt suurta ihailua herättänyt Beethovenin ensimmäinen kvartettkokoelma opus 18; ehkä Haydn halusi oman kokoelmansa avulla muistuttaa, että hän oli säveltänyt suurenmoisia jousikvartettoja jo kolmisenkymmentä vuotta ennen entistä oppilastaan.

D-duuri-kvartetto opus 20 on loistava esimerkki säveltäjän kvartetotyylistä, jossa yhdistyvät henkevyys ja kansanomaisen huumori, syvä pohdinta ja sujuvasti etenevä kerronta. Tasapainoista, teemojen rakenteen osalta pelkistettyä mutta käsittelyltään vivahteikasta ensimmäistä osaa seuraa tunteikas, variaatiomuotoinen hidas osa. Kolmas osa on lyhyt menuetti, jossa

rytmisesti oikukas alla zingarese -pääjakso kehystää eleganttia välijaksoa. Teos päättyy vauhdikkaaseen ja hilpeään Presto-osaan.

Joseph Haydn: Stråkkvartett opus 20/4 D-dur

Joseph Haydn hör till de mest betydande tonsättarna under klassicismen och var redan under sin livstid ryktbar vida omkring inom den västerländska kulturen. Hans livsbana är exceptionell och förverkligar på ett idealiskt sätt upplysningstidens idéer om att begåvning och framgång hör till alla, oavsett ursprung – sonen till en vagnmakare i en liten österrikisk by blev på äldre dagar hedersdoktor vid universitetet i Oxford och en ryktbar tonsättare i hela Europa.

Även om Haydn inte var den första inom musikhistorien som komponerade stråkkvartetter var hans betydelse för dess utveckling avgörande. Med sina kvartetter visade han vilken potentiell energi som döljer sig i kombinationen av fyra stråkinstrument, en energi som förverkligar kammarmusikens idé i dess renaste form. Haydns liv sträckte sig från sen barock till romantikens tröskel. De stora förändringar som samtidigt skedde inom musiken genomsyrade hans produktion, vars grundton ändå alltid förblev klassisk, såväl syftande till ordets betydelse som stilhistorisk inriktning och som förebild oberoende av stil.

Haydn komponerade sammanlagt 68 stråkkvartetter, och inom dessa ramar utvecklades hans stil från tidiga kvartetter med en dominerande första-violinstämman och speglingar av barockens generalbaskankegångar till senare kvartetter som verkligen utgör äkta kammarmusik, ett samtal mellan fyra röster. En särskild plats innehar – i ljuset av denna utveckling – hans sex stycken stråkkvartetter opus 20. Haydn komponerade dem år 1772 som avslutning på en intensiv fyraårsperiod, under vilken inalles aderton stråkkvartetter föddes. Kvartetterna opus 20 spreds som manuskriptkopior väldigt snabbt runtom i Europa. Den första tryckta versionen utgavs redan år 1774 i Paris, men kompositören själv deltog på inget vis i utgivningen. Det var först år 1802 som en förläggare i Wien, Artaria, utgav en edition kontrollerad av Haydn. Året innan hade Beethovens beundrade första kvartettsamling opus 18 getts ut; kanske Haydn med sin samling ville påminna om att han hade komponerat stråkkvartetter redan trettio år innan sin forne elev.

D-dur-kvartetten opus 20 är ett lysande exempel på kompositörens kvartettsstil, där förfining och folklig humor, djup reflektion och ett smidigt framskridande narrativ möts. Den balanserade, till temans uppbyggnad sparsmakade men till behandlingen nyansrika första satsen följs av en känslfull, långsam variationssats. Tredje satsen är en kort menuett, där den rytmiskt nyckfulla zingarese-huvudsekvensen ramar in det eleganta mellanavsnittet. Verket avslutas med en fartfylld och munter Presto-sats.

Pehr Henrik Nordgren: Jousikvartetto nro 7

Pehr Henrik Nordgren sävelsi elämänsä aikana nelisenkymmentä kamari-musiikkiteosta. Hän aloitti ammatillisen uransa tällä saralla ensimmäisellä jousikvartetollaan vuonna 1967 ja päätti sen yli neljä vuosikymmentä myöhemmin yhdennellätoista jousikvartetollaan, joka kantaesitettiin vain kuukautta ennen säveltäjän kuolemaa.

Nordgren tiivisti vuonna 1976 musiikkinsa syvimmän olemuksen Erkki Salmenhaaran toimittamaan kirjaan 'Miten sävellykseni ovat syntyneet' seuraavasti: ”Näen säveltämisen eräänlaisena puhetta laajemman ilmaisutarpeen osoituksena, tapana viestittää, kommunikoida kanssaihmisteni kanssa.” Nordgrenin peräänkuuluttamasta viestintätarpeesta seuraa hänen teoksilleen luonteenomainen kerronnallisuus. Sävellykset ovat kuin tarinoita, joissa alkutilanne kehittyy omalakisesti, usein uuden äärelle edeten, joskus tuttuun maisemaan palaten. Teosten sävellystekniset ratkaisut – kuten melodioiksi kasvavat sävelmotiivit, taustan ja etualan erottaminen, suurmuotojen lavea kaareutuminen ja toisaalta niiden yhtäkkiset, dramaattiset keskeytymiset – seuraavat suoraan säveltäjän kerronnallisesta asenteesta.

Nordgrenin tie säveltäjäksi oli epätyypillinen. Edellä siteeratussa artikkelissaan hän kuvailee avoimesti lapsuusvuosina syttynyttä säveltäjäkutsumustaan, jonka välittömänä herättäjänä näyttää olleen 14-vuotiaana lahjaksi saatu viulu. Kutsumus johti hänet musiikkitieteen opintoihin Helsingin yliopistoon, Joonas Kokkosen yksityiseksi sävellysoppilaaksi (1965—69) ja 1970-luvun alussa kolmivuotiselle opintomatkalle Japaniin. Pian tämän jälkeen hän muutti Kaustiselle, jossa asui elämänsä loppuun saakka. Verraten myöhään tapahtunut mutta sitä voimakkaampi, omaehtoinen musiikillinen herääminen, omaperäinen opintopolku ja kaukana keskuksista oleva asuinpaikka tuntuvat alleviivaavan Nordgrenin musiikille ominaista yksinäisyyden ja ulkopuolisuuden tunnetta. Hänen musiikkinsa väkevä ilmaisutarve ja ehdoton rehellisyys puolestaan liittävätkin sen kahteen hyvin erilaiseen vaikutteiden antajaan: Dmitri Šostakovitšiin ja kansanmusiikkiin.

Nordgrenin yhdentoista jousikvartetton sarja on ainutlaatuinen kokonaisuus uudessa suomalaisessa musiikissa. Säveltäjä kirjoitti seitsemännestä jousikvartetostaan sen kantaesityksen yhteydessä vuonna 1993: ”Keski-Pohjanmaan konservatorion tilaaman seitsemännen jousikvartettoni syntyhistoriaan kuuluu se yksityiskohta, että sain idean sen tekemiseen, kun en keksinyt muuta syntymäpäivälahjaa vaimolleni, jolle olen teokseni siten omistanut. Melko aggressiivisen kuudennen jousikvartetton valmistuttua vuonna 1989 ajattelin, että seuraavasta kvartetosta – jos sellaisen tekisin –

tulisi hyvin laajamuotoinen, ehkä tunnin pituinen 'mietiskelevä' ja hiljainen teos. Viime vuoden lopussa valmistuneesta kvartetosta ei kuitenkaan tullut sellainen vaan se on kestoaltaan alle 15 minuutin pituinen teos, jonka perusmateriaali on kolmannen sellokonserttoni hitaasta osasta. Musiikki on pääosiltaan intiimiä ja romanttista, mutta se sisältää myös joitakin kontrastoivia aineksia. Etsimällä voi siitä löytää tiettyjä viitteitä japanilaiseen perinteiseen musiikkiin. Tyyllillisesti kvartetto ei poikkea aikaisemmista sävellyksistäni missään olennaisessa mielessä, paitsi että olen pyrkinyt yksinkertaistamaan ja selkeyttämään sanontaani. Melkein puolet kvartetosta - alusta lähtien - soitetaan sordiinot päällä.”

Pehr Henrik Nordgren: Stråkkvartett nr 7

Pehr Henrik Nordgren komponerade under sitt liv ett fyrtiotal kammar-musikaliska verk. Han inledde sin professionella bana inom detta område med sin första stråkkvartett år 1967 och avslutade den över fyrtio år senare med sin elfte stråkkvartett, som uruppfördes endast en månad innan kompositörens död.

Nordgren sammanfattade år 1976 sin musiks djupaste essens i boken 'Miten sävellykseni ovat syntyneet' (red. Erkki Salmenhaara) enligt följande: ”Jag ser tonsättandet som ett tecken på ett bredare uttrycksbehov, ett sätt att kommunicera med mina medmänniskor.” Kommunikationsbehovet Nordgren berättade om följs av en för hans verk karaktäristisk narrativitet. Kompositionerna är som berättelser, där den inledande situationen utvecklas enligt egna lagar, ofta genom att komma framför det nya, ibland genom att återvända till ett bekant landskap. Verkens kompositionstekniska lösningar – såsom tonmotiven som växer till melodier, åtskiljandet av bakgrund och front, de storskaliga formernas böjning och å andra sidan deras abrupta, dramatiska avbrott – följer direkt kompositörens narrativa förhållningssätt.

Nordgrens väg till kompositör är ovanlig. I den ovan citerade artikeln beskriver han öppet det under barndomen födda kompositörskallet, vilket torde ha fått sin omedelbara början då han som 14-åring erhöll en violin till gåva. Kallet förde honom till musikvetenskapliga studier vid Helsingfors universitet, till privat kompositionselev åt Joonas Kokkonen (1965—69) och i början av 1970-talet på en treårig studieresa till Japan. Snart därefter flyttade han till Kaustby, där han bodde återstoden av sitt liv. Det relativt sena men desto kraftfullare och spontana uppvaknandet, den originella studievägen och den långt ifrån alla centra liggande boplatsen tycks understryka den i Nordgrens musik så kännetecknande känslan av ensamhet och utanförskap. Det starka uttrycks-

behovet och en absolut ärlighet sammanbinder två väldigt olika influenser: Dmitrij Sjostakovitj och folkmusik.

Nordgrens elva stråkkvartetter skapar en unik helhet i finländsk musik. Kompositören skrev om uruppförandet av den sjunde stråkkvartetten år 1993: ”Födelsen av min sjunde stråkkvartett, som är ett beställningsverk av Mellersta Österbottens konservatorium, har att göra med att jag inte kom på någon annan födelsedagspresent åt min fru, därför har jag tillägnat verket henne. Efter att den tämligen aggressiva sjätte stråkkvartetten färdigställdes år 1989 tänkte jag att följande kvartett – om jag skrev en sådan – skulle bli väldigt omfattande, kanske till och med en timme långt ’fundersamt’ och lågmält verk. Den i slutet av förra året färdigställda kvartetten blev ändå inget sådant utan ett under 15 minuter långt verk, vars grundmaterial består av min tredje cellokonserts långsamma sats. Musiken är i huvudsak intim och romantisk, men innehåller även några kontrasterande beståndsdelar. Om man söker kan man finna vissa referenser till japansk traditionell musik. Stilmässigt skiljer sig kvartetten inte nämnvärt från mina tidigare tonsättningar, förutom att jag försökt förenkla och förtydliga mitt budskap. Nästan hälften av kvartetten – redan från och med inledningen – spelas med sordin.”

Lauri Pulakka

Maurice Ravel: Jousikvartetto

Maurice Ravelin jousikvartetto valmistui keväällä 1903, aikana, jolloin hän oli vielä opiskelija Pariisin konservatoriossa. Opinnot olivat sujuneet vaihtelevalla menestyksellä; häntä kyllä pidettiin yleisesti poikkeuksellisena lahjakkuutena, mutta hän oli myös omapäinen eikä tullut aina toimeen opettajien kanssa. Hän tavoitteli viidesti ranskalaisten säveltäjien lähes välttämättömiin initiaatoriihteihin kuulunutta Rooman-palkintoa mutta jäi aina palkitsematta. Viimeisellä kerralla 1905 hän oli jo tunnettu hahmo Pariisin musiikkielämässä, ja hänen palkitsematta jättämisensä aiheutti suuren skandaalin.

Jousikvartetto osoittaa, että Ravelin todellinen elämä säveltäjänä tapahtui jossain muualla kuin konservatorion seinien sisällä. Se on Ravelin suppeahkon kamarimusiikkituotannon luultavasti pidetyin teos. Hän omisti sen Faurélle, joka oli hänen sävellyksenopettajansa konservatoriossa ja myös läheinen ystävä ja tukija.

Kvartetton kantaesitys Pariisissa maaliskuussa 1904 herätti nopeasti väittelyn siitä, kuinka paljon teos oli velkaa Debussyyn kymmenen vuotta aiemmalle kvartetolle. Yhteisiä piirteitä ovat esimerkiksi samanlainen neliosainen

kokonaismuoto, toisena osana pizzicatojen värittävä elois scherzo sekä osien väliset temaattiset yhteydet, jotka tosin Ravelilla ovat kätkeytympiä, mutta yhtä selvästi teokset luovat omanlaisensa maailmat, jotka kuvastavat kahden säveltäjän pohjimmaisia eroja.

Ravelin jousikvartettoa leimaa vivahteikas ja monisävyinen jousitekstuuri. Sonaattimuotoinen avausosa on lyyrisen laulavaa, lämpimän nostalgian värittämää musiikkia. Eloisassa scherzo-osassa pizzicato-aihe ja laulavampi aihe vuorottelevat. Omaa tehoaan osaan tuo 3/4- ja 6/8-tahtilajien polyrytmiikka ja vaihtelu sekä niiden vastakohtana hitaan keskijakson tunnelmallinen haaveellisuus. Kvartetton emotionaalinen ydin on hidas osa, jossa on sekä aidon koskettavaa tunteikkuutta että valohämyisesti aavistelevaa salaperäisyyttä. Finaalin vauhtia siivittävät iskevän tehokkaat viisijakoiset tahtilajit.

Maurice Ravel: Stråkkvartett

Maurice Ravels stråkkvartett färdigställdes våren 1903, under en tid då han ännu studerade vid konservatoriet i Paris. Studierna hade löpt med varierande framgång: han ansågs allmänt vara en exceptionell begåvning, men han var även egensinnig och kom inte alltid överens med lärarna. Han aspirerade fem gånger efter Grand Prix de Rome -priset, en smått intill nödvändig initiationsrit för franska tonsättare, men blev varje gång utan. Den sista gången år 1905 var han redan en känd figur i musiklivet i Paris, och att priset gick honom förbi skapade stor skandal.

Stråkkvartetten bevisar, att Ravels egentliga liv som kompositör skedde någon annanstans än innanför konservatoriets väggar. Det är troligen det mest omtyckta verket i Ravels annars väldigt knappa kammarmusikaliska produktion. Han tillägnade verket Fauré, som var hans kompositions lärare vid konservatoriet men även en nära vän och mecenat.

Uruppförandet av kvartetten i Paris i mars 1904 skapade genast en debatt om huruvida verket var skyldig Debussys tio år tidigare kvartett något. Kvartetterna har gemensamma drag som t.ex. en likadan fyrsatsig helhet, den andra satsens livliga pizzicato-scherzo samt tematiska förbindelser satserna emellan, vilka dock hos Ravel är bättre undångömda, men lika tydligt skapar verken egen slags världar, som återspeglar två kompositörer och deras grundläggande skillnader.

Ravels stråkkvartett präglas av en nyansrik och mångskiftande stråktextrur. Den sonatformade inledningssatsen är lyriskt kantabel musik, färgad av varm nostalgi. I den livfulla scherzo-satsen turas pizzicato-temat och det mera

sjungande temat om. En egen effekt i satsen bringar polyrytmiken i 3/4- och 6/8-taktart och växlandet dem emellan och som deras motsats fungerar det långsamma mittenavsnittets stämningsfulla drömskhet. Kvartettens emotionella kärna ligger i den långsamma satsen, som innehåller både äkta berörande känslfullhet samt ljusdunkelt anande gåtfullhet. Finalens fart påskyndas av slagkraftiga, effektfulla femdelade taktarter.

Kimmo Korhonen

Kokkola-kvartetin soittajat (Reetta Kataja, Reijo Tunkkari, Hanna Pakkala, Lauri Pulakka) ovat Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterin muusikoita. Yhtyeen jäseniä yhdistää pitkä kokemus sekä yhteinen näkemys ja rakkaus kamarimusiikkia kohtaan. Kokkola-kvartetti on konsertoinut kotiseudullaan sekä syksyllä 2017 Helsingin musiikkitalon Organosalissa. Yhtyeen ensimmäinen, keväällä 2018 julkaistu CD-levy (levy-yhtiö Alba) sisältää Pehr Henrik Nordgrenin kolmannen jousikvartetton, teoksen Equivocations yhdessä kantelisti Eija Kankaanrannan kanssa sekä jousikvinteton (sellisti Janne Virkkalan kanssa). Levyllä "The Anders Chydenius Collection" (Alba, 2020) Kokkola-kvartetti soittaa klassisen aikakauden kamarimusiikkia.

Medlemmarna i **Kokkola-kvartetten** (Reetta Kataja, Reijo Tunkkari, Hanna Pakkala, Lauri Pulakka) är musiker i Mellersta Österbottens Kammarorkester. Medlemmarna delar ett gemensamt synsätt på och kärleken till kammarmusik, samt gedigen erfarenhet inom området. Kokkola-kvartetten har konserterat i Karleby med omnejd och hösten 2017 i Musikhusets Organo-sal i Helsingfors. Ensemblens första skiva (för skivbolaget Alba) gavs ut våren 2018 och innehåller Pehr Henrik Nordgrens tredje stråkkvartett, verket Equivocations tillsammans med kantelespelaren Eija Kankaanranta samt stråkkvintett (tillsammans med cellisten Janne Virkkala). På skivan "The Anders Chydenius Collection" (Alba, 2020) framför Kokkola-kvartetten kammarmusik från den klassicistiska eran.

Viulisti **Reetta Kataja** on opiskellut Sibelius-Akatemiassa sekä Detmoldin Musiikkikorkeakoulussa. Tärkeitä opettajia ja mentoreita ovat hänelle olleet mm. Anatoli Melnikov, Janne Malmivaara, Tero Latvala sekä Elina Vähälä. Reetta toimii Lapin kamariorkesterin 1. konserttimestarina v. 2013-2020. Nykyisin Reetta työskentelee Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterin vuorottelevana konserttimestarina.

Violinisten **Reetta Kataja** har studerat vid Sibelius-Akademien samt vid musikhögskolan i Detmold. Viktiga lärare och mentorer har varit bl.a. Anatoli Melnikov, Janne Malmivaara, Tero Latvala samt Elina Vähälä. Reetta fungerade som 1. konsertmästare i Lapplands kammarorkester åren 2013-2020. Idag är Reetta alternerande konsertmästare i Mellersta Österbottens Kammarorkester.

Reijo Tunkkari on soittanut Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterin jäsenenä vuodesta 1976 ja ollut sen 1. konserttimestarina vuodesta 1994. Hän on opiskellut Edsbergin musiikkikoulussa Tukholmassa opettajinaan Jennifer Nuttall-Wolf ja Endre Wolf sekä yksityisesti mm. Igor Bezrodnyin ja Eli Gorenin johdolla. Hän on myös soittanut Kokkola-kvartetin aiemmissa kokoonpanoissa vuodesta 1989 lähtien.

Reijo Tunkkari har spelat i Mellersta Österbottens Kammarorkester sedan år 1976 och fungerat som 1. konsertmästare fr.o.m. år 1994. Han har studerat vid Edsbergs musikskola i Stockholm för Jennifer Nuttall-Wolf och Endre Wolf samt privat under ledning av bl.a. Igor Bezrodnyi och Eli Goren. Han har ingått i Kokkola-kvartettens tidigare sammansättningar sedan år 1989.

Alttoviulisti **Hanna Pakkala** on opiskellut alttoviulunsoittoa Sibelius-Akatemiassa sekä Berliinissä ja Weimarissa Helge Valtosen, Anna-Kreetta Gribajcevicin, Pauline Sachsen sekä Erich Krügerin johdolla. Vuonna 2012 hän sai toisen palkinnon Tampereen kansallisessa alttoviulukilpailussa. Hän on Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterin soloaltisti.

Altviolinisten **Hanna Pakkala** har studerat altviolinspel vid Sibelius-Akademien samt i Berlin och Weimar under ledning av Helge Valtonen, Anna-Kreetta Gribajcevic, Pauline Sachsen och Erich Krüger. År 2012 belönades hon med andra pris i Tammerfors nationella altviolintävling. Pakkala fungerar som Mellersta Österbottens Kammarorkesterns soloaltist.

Lauri Pulakka kasvoi muusikoksi Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterissa, jossa hän on soittanut sen ensimmäisestä toimintavuodesta lähtien. Hän on orkesterin 1. soolosellisti sekä ohjelmistokoordinaattori. Pitkän linjan muusikkouden täydentävät Sibelius-Akatemian tohtoritutkintoon johtaneet perusteelliset opinnot.

Lauri Pulakka har vuxit till musiker i takt med Mellersta Österbottens Kammarorkester, där han har spelat sedan orkesterns första verksamhetsår. Han fungerar som orkesterns 1. solocellist samt som orkesterns programkoordinator. Pulakka har mångsidig erfarenhet som musiker vilken

kompletteras av gedigna studier vid Sibelius-Akademien, som lett till en doktorsavhandling.

MELLERSTA ÖSTERBOTTENS

Kamma
ORKESTER

KOKKOLAN KAUPUNKI
KARLEBY STAD

SKPO

TYÖPLUS
Terveyden ja työhyvinvoinnin edistäjä
För hälsa och välmående i arbetslivet

OP Keski-Pohjanmaa
Mellersta Österbotten

BOLIDEN

KPK
YHTIÖT